

Ige: II Kor. 5, 17

Tanévkezdő Gyülekezet!

Új tanév. A tizenötödik. Új elsősök, új tanító nénik. Új könyvek, füzetek. Új osztálytársak, új munkatársak. Új étkező, új tantermek, benne megannyi új bútorral és eszközökkel. Megújuló tempom. Új tanév. A tizenötödik. Így fogják hívni, hogy 2009-2010. tanév. Megannyi új dolog. Tegnap még tele volt a szívünk miatta örömmel. De tegnap délelőtt Isten megállított minket. Úgy, hogy belecsendült a fülünk. Egy fiatalember, egy apuka, mint önök közül sokan, tett egy óvatlan mozdulatot, amíg a templom falát festette, a mindennapi kenyérért dolgozva, és az állványról a mélybe zuhant. Földi életét néhány órán belül befejezte. Ma fekete zászló lobog a szépre festett falakon. Isten megállít minket, újévet kezdőket: „Az új dolgok akkor érnek valamit, ha közben hagyjátok, hogy megújítsalak benneteket belülről itt e földön és az örök életre. Mert Ti sem tudhatjátok, hogy meddig adok időt örülni az új évnek, az új lehetőségeknek, egymásnak. Nem tudhatjátok, hogy meddig tart a ma.”

„A régi elmúlt, és új jött létre”- mondja Pál. Régi és új. Élet és halál együtt. Öröm és fájdalom együtt. Így kell ma itt lennünk. De Isten szeretne minket megvigasztalni, magával kibékíteni, újjá teremteni, újjá formálni. És nemcsak azt, ami látszik, a külső falakat, a külső homlokzatot, hanem azt is, ami benne van. Minket, ezt a gyülekezetet, szülőket, gyerekeket, pedagógusokat. Arra fordítja a figyelmünket, hogy a külső szépségnél, a kívülről új dolgoknál – amikért nagyon hálásak lehetünk – vannak belső dolgok, amik sokkal fontosabbak. Amik láthatatlanok. Ha ránézünk egy házra, kívülről nem látszik rögtön, hogy nem zárnak jól az ablakok, hogy nyikorognak az ajtók, de aki benne él az fázik, az magas villanyszámlát fizet, vagy fáj a foga a huzattól. Pedig a rések nem is látszanak. Mint, ahogy az sem nagyon látszik kívülről, hogy jól vannak szigetelve az ablakok. De, ha benne élek egy ilyen házban, akkor huzattól védett, meleg helyen lehetek. A hit, a remény, a szeretet kívülről láthatatlanok, de ezeken múlik, hogy élhető lesz-e az életünk a következőkben. Fogunk-e tudni együtt dolgozni, tanulni? Lesznek-e közös örömeink? Tudjuk-e majd Istent együtt keresni örömeinkkel, és ha lesznek bánatunkkal is? Tudunk-e majd együtt növekedni, együtt sírni, és együtt nevetni, egymás testvéreiként élni egy szép új környezetben? Ha csak kívülről változnak a dolgok, ha csak a tankönyvemre 1.o. helyett 2. került, akkor nem lettünk újjá. Ha nem szentelek apaként, anyaként több figyelmet annak, hogy biztonságos légkör vegye körül otthon is a gyermekemet, akkor mit ér a szép tanterem, nem lett újjá az életünk. Ha nem leszünk újjá abban, hogy a gyermekeinkkel együtt töltött időt okosabban használjuk fel, akkor nem változott semmi, hiába az új tanév. Ha csak a szánkkal mondjuk azt, hogy követlek Jézus, de nem keressük őt, akkor nem lettünk újjá. Ha csak az első oldalon írok szépen a füzetemben, de utána egész évben nem leszek szorgalmas, akkor nem lett újjá semmi. Ha hétfőn reggel szépen mondom együtt a gyerekekkel az imádságot, de szünetben csúfolom a társamat, akkor nem lett újjá semmi...

De én azt olvastam, hogy „a régi elmúlt, és íme, új jött létre.” Nem azt, hogy „lehet, hogy elmúlik”, nem azt, hogy „múló félben van”, hanem elmúlt. De előtte az áll, hogy „ha valaki Krisztusban van.” Magunktól nem sok esélyünk van a változásra, az újra kezdésre, hiába a szép környezet, de ha övé leszünk igazán, ha Krisztusé leszünk, akkor ő fogja kijavítani a hibáinkat. Ez az örömhír, hogy nem maradunk egyedül a hibáinkkal, a hiányosságainkkal, a vággyal, hogy szeretném jobban csinálni, de nem tudom. Ez az örömhír ma: Az a Jézus Krisztus, aki az elmúlt 14 év minden napján velünk volt, az a Krisztus, aki annyi újat adott nekünk eddig is, nem fog magunkra hagyni minket akkor sem, ha a mi lehetőségeink véget érnek, ha tanácstalanok lennénk is, ha kicsit magunkra maradnánk is. „A régi elmúlt, és íme, új jött létre”. Ő fejezi be helyettünk a javítást, belülről, ott is, ahol kívül nem látszik, a szívünkben. Elkéri a mi szívünket, beköltözik, mint egy otthonba és kijavítja annak a hibáit. És amikor egyszer majd nekünk is ki kell költöznünk földi testünkéből, akkor Ő is otthonába fogad minket a mennyek országába.

Kívánok mindannyinknak Átala megújított tanévet! A tizenötödiket. Amit így fognak hívni 2009-2010-es tanév. Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkesz